

СВЯЩЕНИК КАКЛИН „РЕВОЛЮЦІОНЕРОМ”

ГЕНКІНСОН (Норт Дакота). — „Радіовий” священик Каклін виступив у честь президентського кандидата „партії злуки”, Лемке, промову. На цю промову зійшлося 15,000 фермерів, які хотіли почути „замашистого” священика. Промова була справді „замашиста”. У ній Каклін говорив: „Колиб не вибрали Лемке президентом, то тоді лишаться одно: уневажнити всі фермерські довги. А колиб хто хотів ставити цьому на перешкоді, то викиньте його”. Проте деякі фермери не були зовсім задоволені з цієї промови. Вони чули, що священик Каклін гострими словами визивав президента й інших людей. Тепер вони сподівалися знов почути „вогністі” слова. Однак Каклін цим разом уживав сарказму і згрібно висказувався про президента як про „геніяльного чоловіка”, „багато обізнаного молодого чоловіка” і т. п., а фермери не зрозуміли злого.

ЗЛОВИЛИ СПРИТНОГО ВЛОМНИКА.

МІНЕОЛЯ (Лонг Айленд). — Поліція зловила 21-літнього вломника, Болсена, який упродовж кількох місяців ограбив в окрузі Несо біля 200 домів. Його назвали „вломником-полудою”, через те, що він зручно діставався до домів і зникав незавваженим, хоч не раз у домах були люди. Коли його остаточно зловили, він сказав, що дуже жалує своїх учинків, що до недавня він був зовсім порядним чоловіком, і щойно нужда змусила його до крадіж. Красти було так легко, говорив Болсен, що просто було тяжко стриматись від цього.

ПАСАЖИРСЬКИЙ ЛІТАК УПАВ У ВОДУ.

НЮ ЙОРК. — Пасажирський літак з 9 особами, що виїхав назустріч кораблеві „Королева Марія”, упав у воду. Він летів низько над водою і внаслідок повітряних струй нагло обнизився ще більше і заповор носом у хвилі. Всі пасажери були по-важно потрясені, а один з них, пресовий фотограф, від ран помер. Пливаючий оподаль грузовий корабель вирятував людей і відставив їх до порту.

ПРИГОДА ХЛОПЦЯ НА ДЕРЕВІ.

ВЕСТБЕРІ (Лонг Айленд). — Всім-літній хлопець Пилип Кромчук виліз собі на дерево, на яким між гнляками стояв захований стовп з електричними дротами. Хлопець діткнувся дротів і кризь його тіло пробігла сильна електрична струя. Виваши з себе переразливий крик, хлопець зімлів. Прохожі, що були поблизу, побачивши причину його нещастя, боялися діткнутись хлопця руками. Вони дали знати до рятувальної станції. Щойно коли надійшов Андрій Ковальчук і побачив, що хлопець уже по-синів і конає, він скочив на дерево і хоч електрична струя йому теж полекла сильно руки, він таки стягнув хлопця на землю. Хлопця відвезли до шпиталю і він буде жити.

ГОЛОДІВКА СТРАЙКОВИХ ВЯЗНІВ.

КЕМДЕН (Ню Джерзі). — Хоч страйк у радіовій фабриці в Кемден уже локінчений, то його наслідки ще тривають далі. В часі страйку прийшло між страйкарями і страйколоматами до кривавих заворушень, у яких арештовано 18 страйкувачих робітників. Проти них прокуратор підготовує великий процес. Тепер вони відмовилися їсти і пішли на голодівку, щоб тим запротестувати проти їх ув'язнення. Решта робітників старається зібрати фонди на їх оборону.

БИЙКА СЕРЕД АМЕРИКАНСЬКИХ НІМЦІВ.

МІЛВОКІ. — На пікніку, що його справляли місцеві німці, прийшло до непорозуміння, чи мають вивісити німецький прапор зі свастикою, чи ні. Більшість заявила за те, щоби повісити, тим більше, що на цьому пікніку мав бути німецький віцеконсуль. Однак таке рішення викликало протест серед кількох комуністичних хуліганів, яких не брак і серед німців. Вони зчинили бучу, в якій тяжко ранили кілька осіб. У зв'язку з цим поліція арештувала Ельмера Льюнера, місцевого організатора комуністичної партії, і Джорджа Лога, кореспондента соціалістичного часопису „Дер Арбайтер”.

ЛЕТУН ЗА СВОЇ „ШТУЧКИ” ПОПАВ У ТЮРМУ.

НЮ ЙОРК. — Молодий учень летунства Данте Гору, який хотів похвалитися своєю відвагою, діставши перший раз дозволення самому летіти, почав високо в повітрі виправляти всякі летунські штучки. Він літав низько понад домами сполошених мешканців, які остаточно покидали на поміч поліцію. Коли молодий летун осів на землю, замість похвал зустріли його поліцаї, які запровадили його на поліцію.

РОБЛЯТЬ І ТАКІ ЕКСПЕРИМЕНТИ.

Назагал люди думають, що це жінки люблять дуже чепуритись і приглядатися до розриву у зеркалі. Тимчасом одні го-варисти в Мемфіс, Тенесі, зробили експеримент, повисивши в оживленому прилюдному місці велике зеркало. Показалося, що впродовж години зупинились перед цим зеркалом 18 мужчин, а тільки 12 жінок. Тепер жінки можуть сміятися мужчине і покпивати собі з їх чепурництва.

„НЕПРОСТОЛІННІСТЬ” КАТЕХИТА.

Проти кс. Хшановського, кате-хита в заведенні для глухонімих у Львові, вплинуло до кураторії донесення, внаслідок якого виведена дисциплінарна комісія осудила його посту-пування, як... „непростолінне”. Між іншим закинувано кс. Хшановському, що він продав авто, яке дістав від американської Польонії як дарунок для заведення глухонімих.

НОВИЙ ПОЛЬСЬКИЙ ПРАВОПИС У ШКОЛАХ.

Міністер освіти ввів у школах, почавши від нового року, основи нового польського правопису, прийнятого ор-тографічним комітетом польської академії наук. Видано одночасно інструкцію, що по-дає спосіб уведення нової ор-тографії у всіх школах.

СЕНЗАЦІЙНИЙ АРЕШТ.

Агенція „Прес” повідомляє, що в Ковні литовська жан-дармерія арештувала правно-го дорадника німецького по-солства, адвоката Бавмгартеля — за шпіонажу. Арешто-ваного мають поставити пе-ред воєнний суд. Афера ви-кликнула в Ковні велику сен-зацію.

ІЗ НЕДОЛІ БІЛИХ РАБИНЬ.

Суд у Станиславові засудив служницю Павлину П. на 6 місяців в'язниці за те, що вона втопила свою нешлюбну дитину. Вона служила торік в однім пансіоні у Ворхоті, буда вродлива і чимало пан-ців до неї залицялися. Архі-тект Ян З. з Варшави обіцяв, що ожениється з нею, звів її й покинув.

ГРАБІЖНИЦЬКЕ ВБИВСТВО.

В лісі Городище, яких пір-тора кілометра від Трускав-ця, сидів на лавці 52-літній купець з Кракова, Юда Ель-бич, в товаристві своєї 62-літньої тітки Парнесової з Тарнова. Було це вполудне, коли перед ними виринув на-гло якийсь, коло 25-літній чо-ловік і, добувши револьвер з кишені, зажадав грошей. Пар-несова дала йому портмонець, в якій знаходився 1 зл. За-те наляканий Ельбич виліз свій портфель з сумою коло 1,000 зл. Коли бандит хотів з трішми відійти, Ельбич на-робив крику. Тоді бандит від-вернувся і вистрілом з револь-вера положив його трулом. На місці випадку явилися не-забаром представники влади. Пушено в рух поліційного пса, але поміш бандита не здо-ловили.

ХВАЛЯТЬ ЛИНДБЕРГА.

Полковник Чарз Линдберг виголося у Берліні промову, в якій дав Німеччині найвищі признання за її вдобутки на полі авіації. Він теж змалю-вав дуже яскраво і це велике нещастя, яке прищесе наступ-на війна, що в ній будуть у-живати літаків для бомбарду-вання міст, фабрик і т. п. Ан-глійська преса дуже хвалить Линдберга за те, що він у та-кій рішучій формі остерігав держави перед цим нещастям. Пишуть, що промову Линд-берга чули мільони німців, а це матиме своє значіння.

ЖАХЛИВА ЛЕТУНСЬКА КАТАСТРОФА.

Пасажирський літак „Гаво-рей” у Норвегії злетів з під-марної висоти Сомефіорду й згорів разом з частиною па-сажирів. Решта, викинена з лі-така підчас його зудару зі скалою, згнула в неменше страшний спосіб, розбита на виступах скель.

ПОРАХУНКИ ПОМІЖ СПІЛЬНИКАМИ.

Кооператори овочарів „під голим небом” на площі Тео-дора у Львові не могли дійти до порозуміння на-тему зв'яз-них розрахунків. Від зліз прийшло до діл, унаслідок чо-го до публичного шпиталю привезли тяжко побитого Га-верштока.

ВИБРИКИ ПОЧТОВОЇ АГЕНТКИ.

Слідчий відділ державної поліції передав окружному судові в Самборі справи 24-літньої Гелени Кубракевич, абсолютки вчительської семі-нарії в Сяноці. Перед кілько-ма тижнями вона стала управ-вельською поштовою агенції в Калинові під Самбором. На другий день, приїхав до неї її ровесник і наречений Е-вген Гуральчик, також із Ся-нока. Однак любовна ідилія в поштової агенції на селі тре-вала лише кілька днів, бо од-ної ночі обоє втекли з Кали-нова, залишаючи поштово ка-сину зовсім порожню. Шконтрум викрило брак 650 зл. готів-кою. Слідча влада ствердила, що обоє виїхали з тими грош-ми до Самбора, опісля до Льво-ва, а звідси до Кракова, де вели розгульне життя. Врешті забракло їм грошей і обоє, не банучи іншого, виходу, рі-шили в однім готелі скінчи-ти самогубством. Гуральчик стрілив собі з револьвера в голову і впав на місці тру-пом. Вона не мала відваги від-дати собі життя і згодо-силася добровільно на полі-цію, зізнаючи, що до спроне-вирення намовив її Гуральчик. Її арештовано і відставлено до Самбора.

КОНКУРС НА МОСКОВСЬКУ „НОВЕЛУ”.

Його проголосив був недав-но Московський Держлітвиз-дав за найкращу новелу. На конкурс наспіло 617 рукопи-сів. З них не признано першої нагороди нікому. Другу наго-роду одержали 4 новелі, тре-тю п'ять, а шість новелів ви-решено. Ось найкращий до-каз, як низько стоїть ціла со-ветська „новела”.

СВОБОДА УКРАЇНЦІВ У ПОЛЬЩІ.

„Українці цешон сен най-венкшон вольносьбом в Поль-ще”. Такий наголовок надав куритибський (Бразилія) „Люд” замітці, в якій реферує промову підлабузника Скрип-ника в польським соймі. — Та-кі речі читати завжди нам ду-же приємно, а ще приємніше буде нам із цієї нагоди і по-лякам з серця побажати такої саміснійкої „вольносьці” в у-країнській державі. Дай Боже, щоб редакція „Люд” отакої „вольносьці” якнайскоріше за-знала на власній шкурі. — („Праця”).

ЖЕРТВИ ГРОМУ.

Над південною Переми-шлянщиною перетягла туча з грозами. Один із громів убив на сіножати біля Брухович на-рубка, що сковався був від коницею сіна. В Дунасові грім убив селянина, що косив сіно. В Янчині грім ударив у хату вдови Марії Лепської, розва-вив комин і приголомшив жінку, але її відрятували. Тиж-день передтим ударив грім у стайно в Янчині і вбив ко-рову.

ПОВІНЬ У БАВАРІЇ.

Внаслідок злив навістила Ва-варію велика повінь. У серед-ній Баварії Дунай, ширший 7 км., таксамо всі притоки, виступили з берегів. Води за-лили кільканацять місцевос-тей, коло 500 гектарів засі-вів. Жертв у людях нема.

ПОХОРОН СЕМИНАРІ.

Цього року переїде до і-сторії остання українська вчи-тельська семінарія, що мсти-лася при вулиці Ісаковича у Львові. Вивела вона в світ 1,447 кандидаток і кандидатів учи-тельського звання і ось 25. VI. 1936. р. після 17-літнього існу-вання кінчиться скоропостиж-ною смертю.

На це сумне свято зіхалися колишні учні семінарії і ко-лишні її вчителі. Свято почалося богослу-женням у церкві гр.-кат. ду-ховної семінарії, де все від-бувалося шкільні відправи та екзорти. Службу Божу пра-вив бувший катежит семіна-рії о. крил. д-р Лаба, а дру-гий катежит о. кан. Бачи-ський з Бережан відбув остан-ню екзорту. Після спільної фо-тографії учасниці та учасни-ки перейшли до „Нар. Дому”, де в салі театру промовив до зібарних довголітній директор заведення, о. крил. Дзерович. Пригадав історію заведення, загадав заслужених абсолювен-тів та пошанував пам'ять по-мерлих відчитанням їх назвищ. З бувших учнів семінарії промовляла пані Володимира Вічківська, вказуючи на ви-сокий рівень школи від кож-ним, а під ідейним і націона-льним оглядом зокрема. Пі-сля того відчитано каталог, але тільки сто кількадесят голосів сказали: е! Решта роз-бита по світі, а чемало помер-ло, зломані сучасним лихолі-тям.

На тім скінчилась офіційна частина свята, а учасниці та учасники перейшли до кім-нат „Бесіди” на спільну триз-ну по своїй добре і мило зга-дуваній школі.

СЕЛЯНСЬКІ СТРАЙКИ ЗАСТАВЛЯЮТЬ ПОЛЬЩУ ДУМАТИ ПРО РЕФОРМИ

ВАРШАВА (Польща). — Останні криваві страй-ки, що були спричинені селянською нуждою і ви-зиском безземельних чи малоземельних селян, спо-нукали польський уряд прийняти гостріші міри в справі парцеляції великої посілости. Думають при-значити під примусову парцеляцію 325,000 гекта-рів більше, ніж це є в плані річного контингенту. Закон обмежує посідання землі одиницею до 180 гектарів.

СТАТТЯ ПРО УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО.

БЕРЛІН. — Часопис німецьких ремісників „Ме-тальгандверкер” з 24. червня б. р. помістив дуже інтересну статтю про українське народне мистец-тво. Статтю написав д-р Г. Вольф. Прикрасив її 7 ілюстраціями.

ЗВЕРТАЮТЬСЯ ДО ЧЕХОСЛОВАЧЧИНИ.

ВАРШАВА. — Польська преса знову розпо-сується широко про чесько-польські відносини, а це з нагоди розмови, яку мали між собою представ-ники Польщі й Чехословаччини в Женеві. Пишуть, що інтереси обидвох держав вимагають цього, що-би Польща і Чехословаччина таки жили в згоді.

ГІТЛЕР, ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА І „ВОРОЖБИТКА”.

ПАРИЖ. — Редакторку Табуї називають во-рожиткою, бо вона завжди запідає ріжні сен-зації. Тепер пише, що Гітлер, зверне свою кампа-нію проти Чехословаччини, щоб її цілком знеси-лити, змагаючи до „звільнення німецької менши-ни зпід чехословацької тиранії”. Гітлер запропо-нує Чехословаччині мирну розв'язку цього конфлі-кту, а саме порадить їй створити з німецької менши-ни „автономну країну”. А потім думає Гітлер так ослаблену Чехословаччину взяти під свою опіку.

ПАМ'ЯТНИК КАНАДІЙСЬКИМ ПОЛЯГЛИМ.

ВІМІ (Франція). — В присутності 6,000 кана-дійських паломників і великої маси народу король Едвард VIII. відслонив пам'ятник, збудований у па-мять 60,000 канадійців, що полягли в світовій вій-ні на французькій землі. Король говорив про геро-їзм і почуття відповідальності та закріплення сві-тового миру, задля якого погубили проляли кров і віддали своє життя.

ХОЧУТЬ ЗМУСИТИ ГОЛОДОМ ДО ЗДАЧІ.

МАДРИД (Еспанія). — Ліві далі контролюють столицю. Повстанські сили знаходяться яких 50 миль від міста. Та здобути його не будуть, бо требаб його обстрілювати і бомбардувати. Пов-станська команда рішила здобути місто голодом, відтинаючи його від зв'язку зі світом та припиню-ючи всякий довіз поживи.

Кривава боротьба.

З тих відомостей, що їх розсилають з ріжних міст краю, виходить, що всюди ведеться завзята і кривава боротьба. Ліви мають у своїй контролі біль-ше воєнних засобів і тому в кращім положенню. Але зате повстанці захопили більше міст і мають постійну допомогу з еспанського Марока. Помагає лівим і Каталонія, бо там самі ліви при владі і е-льольні центральному урядові з Мадриду.

Мароко готово відірватися.

Праві, як доносить з Африки, держать сильно владу в еспанським Мароку і розстрілюють як ци-вільних так і військових, що симпатизують в лівим урядом. Генерал Франко, командант повстанських сил, заповів, що вразі програної еспанське Мароко відірветься від Еспанії й стане самостійною дер-жавою.

Числять на допомогу.

Ліви рахуються з тим, що вони дістануть поміч від лівого французького уряду, що вже почасти й сталося. А також ждуть на поміч Москви. А пов-станці думають дістати поміч від Італії, а також від Німеччини, бо обидві ці держави ворожо на-ставлені до комуністів, що верховодять в Еспанії.

Який буде вислід?

Як би та горожанська війна не скінчилась, до-бра не буде. Побіді ліви готові проголосити зараз советську Еспанію, а побідні праві готові завести фашистську диктатуру.

РОЗПОВІДАЮТЬ ПРО ТЕРОР.

ГЕНУЯ (Італія). — Прибули сюди втікачі з Еспанії. Більшу їх частину становлять монахи і мо-нахині. Втекли вони з Барцельоні, столиці Ката-льонії, провінції Еспанії. Розповідають, що поїла-но церкви і монастирі та побивано багато монахів і монахинь. Багато з тих, що втекли, поперебра-лися за селян і жебраків і в такий спосіб врятували життя. Кажуть, що в самій Барцельоні попідпало-вано всі церкви.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays. Owned by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee.

Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1914 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. „Свобода“: ВЕрген 4-2377. — Тел. У. Н. Союзу: ВЕрген 4-1016. 4-0807.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

Кванди належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

В НАЦІОНАЛЬНИЙ І СОЦІАЛЬНИЙ БІК

Коли мова про Галичину, то можна сказати, що там вложено багато праці в національне освіднення українських мас. І коли ми сьогодні говоримо про революційне наставлення цих мас, то це певне, що те піднесення нації треба завдячувати тому, що нація як така стала чинником у почуваннях і діяннях мас.

Та ми зосередотчили всю нашу діяльність коло цього національного двигуна до такої міри, що дуже малу увагу звертаємо на другий дуже важний чинник людського життя: економічний. Ми привикли думати, що з національною неволею покінчатися теж усі наші економічні труднощі, що легко будуть розв'язані наші економічні проблеми. А це велика помилка. Кризи, що їх переживають тепер старі й новоствалі держави, повинні заставити і нас, недержавну націю, підходити до цих проблем з усією серйозністю: в теорії й практиці.

Бо чи це не падає кожному в очі, що ми, дучені під Польщею й економічно, не визискуємо як слід ще і цього лиха, щоб опанувати наші маси і вказати їм шлях, що треба під займанщинами робити, щоб робітничка чи селянська праця була хоч сяк так заплачена? Нам здається, що нема кращого засобу від селянського страйку проти дворів, коли хочемо вхопити нашого селянина за душу, коли хочемо освідомити його соціально. Тільки: треба самому мати ясний погляд. Треба самому мати відповідну програму і знати, як розв'язувати справу землі, фабрик чи інших варстатів праці. Треба це знати нашої інтелігенції, нашої студіюючої молоді, що обертається між селянством, і нашому духовенству, що має з тим селянством постійний зв'язок. І треба мати радикальну програму, відповідну до духа часу і до поступу та справедливості. Бо інакше буде так, як уже попередньо ми писали, що нашого священника на селі закасає своєю програмою такий собі польський ксьондз Панась, а нашого інтелігента — якийсь-там людовець, чи якийсь агент Москви.

І не тільки треба мати програму — на папері. Треба ту програму зробити живою. Значить: треба тут діяння. Ось такого, про яке вже і „Діло“ пише, прийшовши до такого висновку, що „треба між іншим взяти у свої руки організацію сільських робітників та оборону селян перед економічним визиском польських дідичів“. Коби тільки ще й тепер отой висновок не остався побожним бажанням. Та, не зважаючи на те, думаємо, що ті нові націоналістичні сили, що виявили тепер на рідних землях стількі активності, займуться тепер окремо ще й цю запущеною нивою та засіють і на ній своє революційне зерно.

П. Робінзон.

ВДОВОЛЯЮЧЕ ПОЯСНЕННЯ

„Цікавий випадок! Справді ніяк не може зрозуміти вашого вчинку, пане Кладочний“, каже суддя Сумненський, і видно по нім, що є щиро зажурений.

Так, він хотів би добре зрозуміти кочче цілу цю справу, бо, поперше, є добродушним чоловіком, а подруге, знає особисто й Кладочного й Заверуху. Іменно Заверуха вніс скаргу на Кладочного за чинну зневагу й суддя Сумненський найрадіше полагав би цю неприємну справу так, щоб обі сторони погодилися.

„Ні, це зовсім незрозуміле, пане Кладочний“, повторяє. „Знаєтеся довгі роки з паном Заверухою, ніколи не було між вами ніяких непорозумінь, що більше, ви оба завжди ввічливо з собою поводитися й враз 14-го липня, коло 4-тої години пополудні, нападає вас біс і ви на вулиці Короткій зневажуєте його чинно без причини. Він вас поздоровив ви відклонились, опісля пан Заверуха промовив до вас кілька

слів і ви, пане Кладочний, підняли своєю палицю й замахнулись на нього. Правда, пан Заверуха відскочив убик і попався йому лиш легкий удар. — Зовсім легкий — як це він сам каже... але все-таки: навіть найлегший удар, пане Кладочний, є вже чинною зневагою, яка мусить бути покарана. Ну, так, якщо пан Заверуха принайменше був вас схвилював! Але цього дійсно не було.“

„Пане суддя, такий випадок був“, пояснює Кладочний. „Правда, що Заверуха не зробив цього навмисне й не міг навіть знати. Але схвилював мене страшно. Позвольте мені, пане суддя, висвітлити як слід цю справу, то може знайдете зрозумілу у вас і може вкінці й пан Заверуха мене зрозуміє.“

„Це булоб дуже гарно!“ — каже суддя, „правда, пане Заверуха?“

ПОЛІТИЧНЕ ПОЛОЖЕННЯ ФРАНЦІЇ

Вже минуло півтора місяця, як Блюм і соціалістами рядить Францією. За цей час уряд спромігся провести в парламенті декілька нових законів соціального порядку, які в інших державах, як в Італії, Німеччині, а навіть Чехословаччині, існують вже від ряду років. Тому й крик про „великі реформи“ залишається пустими фразами, агіткою для маси. Неприємно соціалістам наздоганяти „фашистів“ та „націонал-соціалістів“, тому вони змагають бути в своїх проєктах оригінальними, що не завжди і не всюди вдається. Але перед декількома днями доля уряду висіла на волоску. Поскілки в парламенті уряд має більшість, постількі сенат є далекий від ентузіазму „народного фронту“. Один із проєктів, що його розглядав сенат, дав нагоду піркованним групам, притиснути, як то кажуть, уряд до стіни: „Скажіть нам ясно, як думаєте поступати суїроті робітників у майбутньому, коли вони будуть обсаджувати фабрики, бо від цього залежить наше голосування“, — казав один із сенаторів міністрові внутрішніх справ п. Салянгро. „Ніякої двозначної відповіді не приймаємо“, додав сенатор. І міністер Салянгро мусів вибрати: або довести до негайного упадку уряду, або дати сенаторові задоволення, що в майбутньому таких явищ не буде. Салянгро дав задоволення, що уряд буде змагати всіми силами не допускати до обсаджування фабрик. Але сенат залишився і по цій заяві невірчивим, бо замість ухвалення довіря урядові, прийнято внесок, що сенат приймає до відома заяву уряду.

А тимчасом події йдуть далі. Звільня почала очуновати радикально-соціалістична партія. Нині по Парижі розліплі величезних розмірів афіші, в яких орган той партії, „Республика“, закликає до боротьби з комунізмом, що вислужується Москві. За тим на міжнародному фронті Франція в останньому часі не мала успіху. З одної сторони заклчення австро-німецького договору, а з другої ще більше наближення Італії до Німеччини. Мабуть минають безповоротньо ті часи, коли Франція могла в себе вдома робити, що хотіла, а зовні вона вела прімаат у політиці. Це

вдавалося тільки пок. Бріанно, і то в минулих роках, коли ситуація в Європі була цілком інша. Зрілих людей Франції цей стан надзвичайно трівожить. Витворюється якась для чужинця незрозуміла паніка, яка нагадує колишню історичну подію під Піліявцями, як розгромлені поляки закликали: „не уцекаць“, але один наперед другого втікав. Тут знову всі закликають до єдності, але цю єдність розуміють через творення нових партій, нових органів, нових комітетів. Тільки один мов титан без доब्нею кожного дня всіх соціалістів та комуністів, тільки один не закликає до єдності. Це Леон Доде, начальний редактор „Ль' Аксіон Франсез“. В тій суматосі навіть комуністи взяли на цілу октаву нижче. Їхній зїзд відбувався, як це зазначили всі часописи з радістю, без портретів Леніна та Сталіна. Натомість повна саяя французьких національних прапорів, герби Франції, портрет Жореса, Віктора Гіго та інших французьких письменників і політиків. Мильно булоб думати, що французькі комуністи справді змінилися. Це тільки тактика, подиктована політичними положенням, це тільки виконаний наказ Москви. Врешті французькі комуністи, як я вже згадував, це не бідні люди.

Серед отаких внутрішніх та зовнішніх обставин Франція обходила 14. липня своє національне свято. І Блюмові доводилось приймати разом з іншими соціалістами — пацифістами парад французької армії. Ерію, витаючи в Ліоні в той день вібраних чужинців, там перебуваючих консулів, просив їх передати своїм урядам, що уряд любить армію, та що внутрішні сварки не означають слабости Франції. Так доводиться нині співати вчорашнім пацифістам, а їхня преса кождоносно залюбки нотує на перших сторонах хід англійського зброєння. Бо як же не радіти? Аде п. Беранже, голова комісії закордонних справ сенату, пише в „Ля Трібун де Насіон“, що 7 березня, коли німецькі війська обсаджували Надренію й Франція домагалась рішучого спільного виступу, англійці відповіли, що можуть виставити не більше, як одну бригаду війська. Чи могла із такою „армією“ Англія розпо-

чинати боротьбу з Німеччиною? А німці про це добре були поінформовані. Гітлер тільки шукав претексту, щоб провести свій план.

„Взагалі хід зовнішніх подій і рішучість французького селянства та сенату вказують на те, що уряд Блюма буде таким, як і попередні уряди були, а саме протриває кілька місяців і піде всадно в забуття. Де Ла Рок, задовжив партію, до якої вступили також декілька послів. Одначе в цьому мабуть його слабість. До цього часу його тактика не принесла йому успіхів, але тяжко сказати, що в майбутньому він буде пробитий. Якщо нині соціалісти й комуністи мають перед кимсь респект, а то й прямо страх, це Ла Рок. Зробити рішучий виступ і одним махом змінити ситуацію ля Рок не важиться. Він вірить, що реакція на всі потягнення уряду мусить прийти, а тоді він буде паном ситуації. Чи на довго, це інше питання, бо важко нині передбачити, чи зуміє він дати Франції потрібні реформи, чи зуміє натхнути націю до нових поривів. А цього натхнення необхідно, як казав недавно маршал Петен у своїй промові, виголошеній у Вердені: „Французька нація потребує палкого патріотизму, потребує містички“. Хто цю містичку дасть французькій нації, за тим вона піде й віддасть до його розпорядности не тільки майно, але й душу.

А тимчасом фабрики безустанно гудуть. Не тільки у Франції, але в цілій Європі. Кується нова зброя! Як мені відомо, ніхто нині у Франції не вірить уже в тревалість миру, навпаки, всі вірять у нову війну і до неї підготовляються. Політичні сили укладаються звільна. До цього часу тільки Польща ще остаточно не рішилася. Бодай так твердять французькі дипломати. Але чомусь ця дипломатія не заходиться прив'язати Польщу до Франції. Немов не вірять у польську щирість, немов не вірять в бойовість її армії, немов повторюють полякам слова Франка: „Ра-туємось у біду та тямуймо слова ті хороші: брат, братом, а бриндзя за гроші“.

Ол. Бойків, Париж.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

„В паперовім базарі в ринку“. Суддя нервово знизив плечима. „Ах, так, дякую, пане суддя! Отже беру свою нову палицю, яку я щойно дістав — знаєте, маю тих палиць цілу збірку. — Ось що!“ Кладочний підносить свою палицю, прикрашену гарною різбою.

„В паперовім базарі, в ринку“.

„В паперовім базарі в ринку“. Суддя нервово знизив плечима. „Ах, так, дякую, пане суддя! Отже беру свою нову палицю, яку я щойно дістав — знаєте, маю тих палиць цілу збірку. — Ось що!“ Кладочний підносить свою палицю, прикрашену гарною різбою.

Суддя цікавості оглядає її. Заверуха глядить на неї боком; він жеж запізнався вже з нею. „З тою палицею починаю прохажуватися й стрічаю раз-по-раз знайомих. Було їх дванадцять, тринадцятих був Заверуха. Першого я стрінув Коса. Пооглядав палицю й спитав мене — ах, так, пане суддя, ви дозволили мені спитатися вас щось, але я вже знову забув. Де ви дістали таке гарне перо?“

„Ага, дякую!“ каже Кладочний. „Отже це було пополудні 15-го липня. Був чудовий літній день і так гарно, як тоді, я не почував себе вже давно... Тому задумав порядно пожитися. Передполуднем дуже напрацювався, полагодив велику коресю в пенденцію... Ви бачте, будь ласка, пане суддя, де де ви дістали таке гарне перо?“

„В паперовім базарі в ринку“, кричить суддя й валить кулаком об стіл. „Ах, правда! Дякую дякую дуже. Потому надійшов Скульський, Рябий, Хомик — точно не можу нині вже пригадати собі черги, але кожний оглядав мою палицю й питався мене про неї. Так стрінув я ще Булбу й Павловського — того, що має паперовий базар на

вулиці Садовій. А втім — паперовий базар! Де ви дістали таке гарне перо, пане суддя?“

Суддя Сумненський червоніє з люті. Встає й горлає на Кладочного: „До чорта! — Що ви собі думаете, як смієте з мене насміхатися! Покараю вас за це! Ви мали боронитися, але боронитися розумно й річево“.

Кладочний кланяється: „Я це й робив, пане суддя. Дуже мені прикро, що я вас схвилював. Але бачите: я лише чотири рази спитався вас про перо й ви вже роздлютилися. А тоді, пане суддя, дванадцять разів питалися мене про палицю. Вкінці тринадцятих надійшов Заверуха і я не годен був уже здержатися“.

РУМУНІЯ — ОСЕРЕДОК ПОЛІТИЧНИХ АВАНТУР

Антантофіли і германофіли — це були головні напрями в політиці Румунії перед світовою війною 1914 р. На однім боці Таке Йонеску — на другім Маргільман і Карп. Коли антанта спіннула своїм румунським прихильникам більше грошей, то Румунія врешті рішила воювати проти Німеччини й Австро-Угорщини. Була розбита дуже скоро, і колиб не перемога держав антанті, то булаб козовією чи васальною державою Німеччини.

Гітлерова Німеччина звернула велику увагу на румунську політику. Ніде в Європі політика не використовується як ремесло, що має приносити гроші, як у Румунії. Французький капітал має досить сили на те, щоби панувати над румунською політикою. Але й німецькі впливи в Румунії ростуть. Це виявляється в загофреній пресовій полеміці між франкофілами та германофілами. Франкофільські газети („Дімінція“, „Адеверуль“) борються демократію і парламентарський устрій держави, натомість щоденні „Універсуль“ у Букарешті пропагує фашизм і веде страшну пропаганду проти жидів. Цікаво зазначити, що в цій протижидівській пропаганді беруть участь і журналісти-жиди. В самім „Універсулі“ працює біля двох десятків журналістів жидівської національності, між ними такі впливові особи, як перший секретар редакції і редактор для закордонних справ. В Румунії така „політика“ нікого не дивує, бо до цього звикли ще з часів турецького панування.

Ріжні фашистські групи в Румунії наслідують кличі, форми й навіть відзнаки німецького гітлеризму. Навіть заломлений „арійський“ хрест уживається між „расовими“ румунами, як у Німеччині. Прикінці червня в Букарешті дійшло до розривів, що виявилися в сутичках між прихильниками і противниками фашизму. Треба сказати, що в Румунії фашисти не мають значної зорганізованої сили, і тому виступ озброєних фашистських відділів на вулицях Букарешту мусів усіх здивувати. Кожний розумів, що ці розрухи й колотеча могли бути за одним махом зліквідо-

вани, колиб поліція виконала свою повинність. Але поліція байдужно дивилася на бійки й стрілянину в столиці держави і не робила нічого. Сутички на вулицях Букарешту тривали цілий тиждень, але уряд не показував, що він є, і що це робиться проти його волі.

Чим пояснити таку пасивність румунського уряду супроти фашистських виступів? Річ дуже проста. В Румунії при владі стоїть партія так званих націонал-лібералів. По правді, це зовсім не ліберальна партія, а консервативна група румунських капіталістів і землевласників. Тепер пішли чутки, що король невдоволений з націонал-лібералів і хоче мати інший уряд — національно-селянської партії (цараністи). Тому націонал-ліберальні міністри хотіли настрашити короля фашизмом, який, мовляв, ще я-кось погодиться з теперішнім урядом, але конче пічне бунт проти „лівого“ уряду — націонал-цараністів. Отже „виступ фашистів“ тут у Букарешті вважають за політичний маневр попереднього уряду, який підтирає всяким способом фашистські групи і національно-християнську партію, що майже нічим не ріжниться від націонал-лібералів. Коли теперішньому урядові вдасться таким способом налякати короля, то він може зробити так, що селянська партія до влади не прийде.

Для заграничної політики Румунії трудно сподіватися важких змін. Німеччина не може дати Румунії найважливішого — грошей. Тому бачимо цікавий факт: між тією самою румунською бюрократією, що потурає фашистам робити за колоти в Букарешті, одночасно ширяться симпатії до СССР. В Румунії вірять у щире миролюбність російського уряду й вважають, що йти з Німеччиною для Румунії тепер булоб не вигідно. Зате з Польщею відносини стають де далі гірші.

М. Е. (Букарешт).

Людський начальник.

— Пане начальнику, прошу мене на завтра звільнити. Іду на похорон теці.

— Звільняйте вас і бажано бути за одним махом зліквідо-

вані, колиб поліція виконала свою повинність. Але поліція байдужно дивилася на бійки й стрілянину в столиці держави і не робила нічого. Сутички на вулицях Букарешту тривали цілий тиждень, але уряд не показував, що він є, і що це робиться проти його волі.

Чим пояснити таку пасивність румунського уряду супроти фашистських виступів? Річ дуже проста. В Румунії при владі стоїть партія так званих націонал-лібералів. По правді, це зовсім не ліберальна партія, а консервативна група румунських капіталістів і землевласників. Тепер пішли чутки, що король невдоволений з націонал-лібералів і хоче мати інший уряд — національно-селянської партії (цараністи). Тому націонал-ліберальні міністри хотіли настрашити короля фашизмом, який, мовляв, ще я-кось погодиться з теперішнім урядом, але конче пічне бунт проти „лівого“ уряду — націонал-цараністів. Отже „виступ фашистів“ тут у Букарешті вважають за політичний маневр попереднього уряду, який підтирає всяким способом фашистські групи і національно-християнську партію, що майже нічим не ріжниться від націонал-лібералів. Коли теперішньому урядові вдасться таким способом налякати короля, то він може зробити так, що селянська партія до влади не прийде.

Дан і Біл були два щирі приятелі. Сперечались тільки тоді, коли йшло про жінки. На лихо обидва вони залюбки стежили за гарними дівчатами, коли прохажувалися славною 42-гою вулицею в Нью Йорку. Обидва мали ненормальне серце, розширене.

ДІВЧИНА З КОРОТШОЮ НОГОЮ

Дан і Біл були два щирі приятелі. Сперечались тільки тоді, коли йшло про жінки. На лихо обидва вони залюбки стежили за гарними дівчатами, коли прохажувалися славною 42-гою вулицею в Нью Йорку. Обидва мали ненормальне серце, розширене.

Дан перевищав Біла виглядом: мав кращий зріст, був елегантний і мав те „щось“, на що Евіні доньки звертали як стій увагу. Білеві дала прироста кілька сантиметрів замало. Зате його ніс та вуха дістали в навшпинці ці центиметри, через що вони трохи висувались наперед. Біл теж не міг нарікати на жінок, будітмо вони його не добачують, але він мусів мати більше часу, щоб зробити та підтримати знайомісць.

Одного вечора мав він щастя. Коли його приятель Дан працював тяжко в кабареті на Бродвею „Під хвостатим крокодилем“, щоб заробити своїх 10 доларів. Дан запросив на вечерю аж чотири знайомі з фабрики консерва. Усі вони були в ріжних відтінках волосся та щері і Біл виглядав серед них як яйце посеред салатів. Саме тоді, коли як господар серед своїх гостей почувався

Дан і Біл були два щирі приятелі. Сперечались тільки тоді, коли йшло про жінки. На лихо обидва вони залюбки стежили за гарними дівчатами, коли прохажувалися славною 42-гою вулицею в Нью Йорку. Обидва мали ненормальне серце, розширене.

Одного вечора мав він щастя. Коли його приятель Дан працював тяжко в кабареті на Бродвею „Під хвостатим крокодилем“, щоб заробити своїх 10 доларів. Дан запросив на вечерю аж чотири знайомі з фабрики консерва. Усі вони були в ріжних відтінках волосся та щері і Біл виглядав серед них як яйце посеред салатів. Саме тоді, коли як господар серед своїх гостей почувався

Вимушений дощ

Данило Шерней був поважаний дідич. Тихомирно господарив у Куруті на шістьсот моргах і не журився ні політикою ні нічим іншим, лише цим, чи поле зародило, чи худоба буде мати більше пащі.

Та чи й цього року так буде? Жнива могли б іще при божій допомозі вдатися, та худоба ледви животила, бо дощ не падав. Вся природа прагнула дощу. Збіжжя ще досі, що правда, добре держалося, та не було пащі.

Ах, корови, корови! Всі думки Данила Шернея оберталися довкола худоби.

— Боже, пішли дощу! — стогнав він може сто разів на день і при цьому поглядав зажурено на небо. Та небо було невблагане. Не падав і не падав дощ, навіть каплинка не впала, на небі це було ні хмариночки. Коли й на заході ніби зявилося щось наче хмариночка на ністому блакиті, зараз знімався несподівано східний вітер, що все порозганяв і розвіяв надію. Так минав день за днем.

Що ранку, як візник Павло приходив по панові черевки, Данило Шерней питався:

- Шож, Павле, паде дощ?
- Ні, прошу пана.
- А не хмариться?
- Не хмариться.
- А як сходило сонце?
- Ясно, не видно було ні хмариночки.
- Забирайся до чорта!

Та даремне відібрав він парубкови, що приніс такі погані вістки, чищення чобіт, даремне передав цю службу огородникам, який спочував із ним; посуха тревала далі вперто.

Тоді Данило рішився на хитрощі, щоби виманити такий бажаний дощ. Раненько пликликів візника, що то за такі сухі вістки був попав у неласку, та сказав йому:

— Злагодь візок, Павле. В осьмій годині запряжеш сивого коня. Поїдемо до Шай-Черти. Візьми на цілий день віса й сіна.

— Добре, прошу пана, — відповів Павло та пішов до вішалки по дощевий плащ і парасоль.

— Не бери, — сказав Данило. — Нічого не візьмемо з собою. Ти надягнеш парадну літню ліберію, та хай тебе Бог боронить брати з собою гумовий плащ і циратове накриття капелюха.

Послушний візник був на місці точно в осьмій годині. Внелегантований Павло сидів на кізлі, наче мав їхати лише в гості до сусіда. На візку не було навіть коциків.

— Поганяй! До Шай-Черти було добрих чотири години серед куряви.

Данило не мав ніякого діла в містечку. Тому поступив до аптики, де вполудне зійшлися на чарочку різні великості, нарікав на посуху, потім пішов до гостинниці „Під ягнятем“, щоб там пообідати, опісля заграв трохи в білярд. Як усе те скінчилося, вибила четверта година й заїхав Павло.

Втомлені верталися до дому, а дідич раз у раз поглядав на овид.

Чейже владується хитрощі? Досі бувало все так, що його захопив зливний дощ, як лише вивітрявся без плаща, коциків і парасоля. Чомуж сьогодні не мав би власти дощ?

Коло шестої години, як доїхали до гараської пусти, небо стало хмаритися; на заході збивалися чорно-сірі хмари, звідусіль котилися чорні тумани й небаром дідич почав на руці перші великі, теплі каплі дощу.

Серце забилось йому з радості, хитрощі вдалися — падав дощ.

Греміло, блискавки роздирали небо, дощ шумів. Сухі поля жадбно втягали воду, що спалада з неба. Курява на дорозі відразу зникла й за хвилину паруючі коні чалапали в калабанях, а колеса відкидали болото. Павлова парадна ліберія геть пропала; струсині пера на його капелюсі подобали на

спарену салату, а також дідич змок до сорочки, ще й вихор поніс кудись його капелюх. Все було перемокле: дідич, візник, візок, коні, весь світ.

— Правда, Павле, то був гарний дощ? — Певно, прошу пана. Коли би підливати, не вдалося б краще.

— Тепер бачиш, чому я тобі не казав брати ні плаща ні парасоля.

Павлів розум починав розуміти ці хитрощі. Дощ може заскочити лише неприємтованих людей. Тих, що мали з собою плащ, парасоль та візок із дахом, дощ обминав.

Вже минули Таню і залізничний напіс, як зливний дощ устав. Виразно неслися звуки дзвонів відсвіженим повітрям, колеса із скрипотом перетинали вогуку піскову дорогу. Все віддихало новим життям.

Коло восьмої години, як стало вечоріти, перемоклі подорожні переїхали куруську межу. Та тут нараз колеса перестали скрипіти, кінські копи-та перестали чалапати по калабанях.

Шож це? Оба коні зачули повітря свого села та пустилися трухцем, а при цьому збивали хмари куряви.

Дідич став розглядатися здивовано довкола себе, та через цю страшну куряву міг мало що бачити.

При дорозі, по другому боці рова похажав сумно пахтяр його череди.

- Павле, стій!
- Візник послухав.
- Гей, пахтярю!
- Добрий вечір панови!
- Слухай, чи тут не падав дощ?
- Ні, прошу пана, ні капельки. Лише в стороні Томашгиди склубилися були страшні хмари, та в нас не було дощу.
- Павле, поганяй далі!

Дідич, сидів нахмарений у візку, не говорив ні словечка.

А як йому помагали здійснити перемоклу одіж, він сварив на прислугу та погрожував карами, як колись іще виправляв його без плаща та парасоля.

МАРІЯ

повість

УЛАСА САМЧУКА

ціна 50 центів.

Замовлення салати на адресу:
"СВОБОДА"
81-83 GRAND ST., P. O. BOX 346
JERSEY CITY, N. J.

ДОКАЗ.

Ми переконалися на своє здоволення, що найчастішою причиною, чому нас визнають до себе родини, з якими ми ще ніколи не мали ніяких знань, це те, що ті родини, яким ми давали свої услуги колинебудь передше, нас тим новим родинам добре зарекомендували.

Це є для нас джерелом вдякованія, бо воно до-казує, що ті люди, котрі приходили до нас за якоюсь службою, сталися нашими приятелями.

STEPHEN J. JEWUSIAK & SON

FUNERAL DIRECTORS

77 Morris St., Jersey City

Phone: Bergen 4-5969

38 E. 25 St., Bayonne

Phone: Bayonne 3-0548

БЛИЗНЯТА ТАРЗАНА.

Коли слон, переглядаючи своїх нових противників, на хвилю успокоївся, Тарзан закричав: „Вертайтеся назад, бо цей звір убає вас таксамо, як убає мене“. Малпи слухали здивовані й одна з них, їх провідниця, закричала: „А хто ти такий, що не маєш шерсті, а говориш нашим язиком? Хто ти такий, що знаєш наші оклики, коли надійде небезпека?“

„Я Тарзан, Тарзан з нетриві була відловив. Малпи задоволено забурмотіли. Вони скупчилися разом і нараджувалися над чимсь. Их огортало чимраз більше схвилювання й находила на них чимраз більша жаждоба боротьби. Після короткої хвилі таких нарад їх провідник виступив наперед і знову закричав з цілої сили:

„Я Мактаг, наймогутніший воїн, відважного малячого племені мангамі. Ми чули про Тарзана, який є могутніший навіть від Мактага. Мактаг і його воїни будуть боротися поруч Тарзана. Разом ми вбємо Гудага, скаженого слона, так як він убив багато з нашого племені“. Тарзан розлуцливо кричав: „Верніться, бо всі згинете“.

В цей момент слон попав знов у скаженину. Немов зрозумівши, про що вони говорять, він зірвався на задні ноги, і, станувши дуба, струтив Тарзана на землю. Блискавкою малпи прискочили до слона. Тарзан теж зірвався на ноги. Всі вони обскочили оазірілого слона і в одній хвилі розпочався розпучливий бій.

ЯПОНСЬКЕ РОДИННЕ ЖИТТЯ

Японія ще й сьогодні під одним оглядом є для чужинців загадкою. Неодно з японського життя виглядає загадково або боляй дивно.

Родинне життя вищих японських кругів, головннж виховання дітей у такій родині є для нас такою дивною появою. У вихованні дітей зудраються устійнені звичаї, родинні й народні, з духом і поглядами новітніх часів, що чимраз більше продираються у японське прилюдне і родинне життя.

Для пізнання сьгоднішньої Японії цікава є одна книжка, що недавно появилася друком. Цікавіша ця книжка тим, що її написав японка (Інагакі Суджимотор), яка знає життя свого рідного кра-ю та яка дивиться на все очима критичного глядача.

Наголовок книжки „Самураева дочка“. Самурай це член старого, феодалного роду. Це старе, військове каста, якій у давнину заборонена була всяка інша служба, крім військової, державної або релігійної.

Японська письменниця описує життя в своїй родині, своє дитинство та своє виховання.

Самураева дочка — оповідає вона між іншим у книжці — іде до школи, як скінчила шість літ життя. Вже тоді знає багато з історії та літератури. Бабуся її й інші діти в довгі зимові вечори, при вогні, вчили японської мітології, оповідала про життя славних людей, читала навіть класичні драми.

Малу Інагакі виховували інакше, ніж її товаришки. Призначили її, що як виросте, буде черницею. Так постановила її бабуся та мати, які мають владу над дітьми у японській родині. Вчений священик підучував її Конфуцієвої науки. Із усього, що їй оповідав священик, не розуміла нічого, та це не так важне. Головне, щоб ті дві години науки релігії сиділа тихо, щоб ні трохи не ворухалася, а сидить на шовкових подушках, підігвавши ноги, на знак внутрішнього, душевного спокою.

Зимом дістає найтяжчі завдання. Одного дня дістала Інагакі задачу з правопису і її мусіла випрацювати у холодній кімнаті, так, що пальці зачервонілися їй від студени. Та це все для душевного натхнення дитини.

Вперше їла Інагакі м'ясо, коли їй було вісім літ. Дванацять століть були японці вегетаріанці (себе не їли м'яса). Була заборонено їм убивати сотворіння. Тепер той звичай змінився. День, що в ньому Інагакі їла вперше м'ясо, був у її хаті днем жалоби. Бабуся перед домашнім престолом відмовила якусь молитву, щоби

заберегти його від осквернення. Що торкається м'яса, то вичо не характеризує краще життя японської родини, як ця подія, що її оповідає авторка.

Приязель їх дому, Тога, на-лежав до тих японців, які без довшої надуми покидали традицію, а приймали західні звичаї та, не зважаючи на своє шляхотське походження, взялися за торгівлю. Тоді взявся за плекання худоби та став різником. Підприємство зпочатку йшло йому дуже гарно, бо чимраз більше родий стали їсти м'ясо. Попри м'ясо продавав і коровяче молоко. Аж одного дня його дочка привела на світ дитину... з роgom на чолі їа із страшними пальцями на руках, наче коров'ячі ратиці. Це приписували шкідливості коров'ячого молока і в цій вірі дійшло до трагедії в родині. Бабуся не могла пережити такого сорому й покінчила самогубством. А Тоді не оставалось нічого іншого, як продати крамницю якомусь торговцеві риби, який скоро збагатився на торгівлі м'ясом...

Після консервативного виховання в родинному крузі відїхала Інагакі до Токія, де ходила до прилюдної школи. Дорога до Токія була для неї повна переживань і початок тяжкої науки. При цій нагоді вона бачила вперше залізницю, а поїзд для неї це подорожуюча хата з багатьма вікнами. І по звичаю, як дома, всідаючи до вагона, здіймала з ніг черевиків.

Токійська школа зробила на неї якнайглибше враження. А що ще свобідна та приятельська поведінка чужих унверсітету! Їй зпочатку в школі все якесь чуже, одначе скоро зазнайомилася із новими звича-ями й поняттями. Без деякого спротиву та сліз зпочатку воно не йде, та пізніше, чим далі тим сильніше молода учениця все ясніше закріплює в собі переміни, які відбувалися в ній. І чимраз більше відчувала, як помало, одначе, певно переставала як самураева дочка бути тим, чим досі була...

Здоровий сон.

Переїзний заходить на пошту в малім, провінційнім містечку. Підходить до віконця й бачить, що урядник кропе якнайліпше. Гість закашляв раз і другий, а коли понтар відчинив очі, гість, запитав:

- Чи ви може хорі?
- Ні, а чому питаєте?
- Бо я думав, що вам лікар казав спати при відчиненім вікні.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

АНСОНІЯ, КОНН.
Зі срібного весілля на інвалідів.

Дня 12. липня близькі приятелі та знайомі зробили несподіванку гром. Теодорові й Анастасії Кулявцев, з приводу їх 25-літнього подружого життя, Зійшлися, щоб пожелати їм щастя та здоров'я. При веселій забаві забрали слово гром. Я. Короташ, Г. Патніок і Шуран і, зложивши желання ювілянтам, згадали також про Рідний Край та про наші обов'язки супроти нашого поневоленого народу. Зокрема згадали про потребу помічати інвалідам. Описали переведено збірку, якою знялися Катерина Шура і Г. Патніок. Жертували: Ілько Савчук \$5; а по \$1: Шуран, Г. Патніок, П. Шеремета, Я. Короташ і Т. Кулявцев; по 50 ц.: Маланка Малишевська й Марія Флоресен. Разом зібрано \$11 та вислано їх до Об'єднання з признанням на інвалідів.

Іван Шуран.

ДРІБНІ ОГолоШЕННЯ

ПОШУККУ свого брата ІВАНА БОРИС. Останню вістку я мала від нього з Portersville, Pa. Хотів про нього знов, або він самий, хай напише на подану тут адресу, за що згорі дякую. 174-5

— ТЕКЛА РЕЛЕХ,
P. O. Box 25, Tams, W. Va.

ДОБРА НАГОДА.
На пролаж 17-АКРОВА ФАРМА, при місті, будинки і все знаряддя. Продам, або заміню за реальність у старім краю. По більше інформації пишіть до: Д. ШАФРАНСЬКИЙ, 703 Cedar St., Ogdensburg, N. Y.

НА ПРОДАЖ 8-АКРОВА ФАРМА,
на розі двох стейтвонх доріг, близько двох міст, новий дім на 10 кімнат, добра барна, гараж, 2 корони, 30 курей. Місце надається для відкриття склепу. Власник самітний і в старім віці продає цю фарму за \$1,800. 172-4

D. U. C. H.,
84 E. 7th Street, New York City.

ДВО-ФАМІЛІЙНИЙ ДІМ, зліта 60x100, гараж на 2 авта, місячного ренти \$80, заміню за фарму. Голосіться і пишіть англійською мовою до: S. SHULEM, 218-12 — 112 Avenue, QUEENS VILLAGE, L. I.

Д-Р ЮРІЙ АНДРЕЙКО
УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР,
ХІРУРГ І АКУШЕР
321 E. 18th STREET,
between 1st and 2nd Avenues,
NEW YORK, N. Y.
Tel. GRAMERCY 5-2410.
Урадар години: рано від 10 до 12, ввечір від 6 до 8, а в неділю рано від 10 до 12.

ПОУЧЕННЯ
ЯК СТАТИ ГОРОЖАНИНОМ ЗЛУЧЕНИМ ДЕРЖАВ?
Питання і відповіді. Конституція. Декларція незалежності. Назви президентів. Присяга. Великі дати з історії 31. Липня. Нове видання 25 центів.
ЯК СТАТИ ГОРОЖАНИНОМ. Питання і відповіді українською і англійською мовою зі словарем в гарній оправі — 75 ц. Обі книжки — \$1.
Замовлення посилайте марками або вишліть долара в листі. Адресуйте: SURMA, 103 Avenue A, New York

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

ЗАНІМАЄТЬСЯ ПОХОРОНАМИ В БРОУКС, БРОУКЛІН, NEW YORK І ОКОЛИЦЯХ
129 E. 7th STREET,
NEW YORK, N. Y.
Tel. Orchard 4-2568

BRANCH OFFICE & CHAPEL:
707 PROSPECT AVENUE
(cor. E. 185 St.), BRONX, N. Y.
Tel. Ludlow 4-2568.

Малий шантажист.
Петрусь (до кухарки): Ганусю, дай мені яблочко.
Ганя: Тепер ні, скоро буде обід.
Петрусь: Добре, в такім разі я покажу Рябкові, де ти повісила ковбаси на нинішню вечерю.